

РЕШЕНИЕ

№ 164

гр. София, 12.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 15.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **9157** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на З. З. Г. против Решение № Ц1040-21-143/21.08.2020г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ С.- град, с което са потвърдени Разпореждане № 214-00-3697-2/05.03.2020 г. и Разпореждане № 214-00-3697-3/05.03.2020 г. на Ръководител на осигуряването за безработица в ТП на НОИ- С. град, и против Решение № Ц1040-21-144/21.08.2020г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ С.- град, с което са потвърдени Разпореждане № РП-2-21-00769679/17.06.2020 г. и Разпореждане № РП-2-21-00778386/06.07.2020 г. на Ръководител на контрола по разходите в ТП на НОИ- С. град.

В жалбата се излагат подробни съображения, че решението е незаконосъобразно, поради противоречие с материалния закон и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят описва хронологията на събитията. Оспорва се като необосновано и неподкрепено с доказателства заключението на органа, че жалбоподателят не е упражнявала трудова дейност по трудовия договор с [фирма], ЕИК[ЕИК] и не е била осигурено лице по смисъла на §1, т. 3 от ДР на КСО. Твърди се, че въпреки, че били изпълнени всички изисквания на чл. 54а от КСО и парично обезщетение за безработица (ПОБ) било дължимо, е постановена отмяна на разпореждането за отпускане на ПОБ и отказ за отпускане на обезщетението. Изтъква се, че жалбоподателят не може да бъде санкциониран заради

недобросъвестност на работодателя. Не са били налице законови основания както за спиране, така и за прекратяване на изплащането на ПОБ, поради което постановените разпореджания и потвърдителните решения са били незаконосъобразни. Освен това се твърди, че е нарушен принципът за забрана на обратното действие на закона. Т.е. ретроспективно е приложена разпоредбата на чл. 114, ал. 2, т.2 от КСО. Оспорва се и извършеното прихващане с другия обжалван акт. Моли съда да отмени административните актове, предмет на настоящото производство. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуален представител поддържа жалбата. Счита, че в хода на съдебното производство се доказали при условията на пълно доказване двата компонента на определението за осигурено лице, по смисъла на КСО, а именно полаганият труд и наличието на трудово правоотношение. Претендира разноски, съгласно списък. Подробни аргументи развива в писмени бележки.

Ответникът- Директорът на ТП на НОИ С.-град, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата, като неоснователна и недоказана, по мотиви изложени в оспорените актове, както и в представената по делото подробна писмена защита. Прави възражения за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира разноски, съгласно списък.

Софийска градска прокуратура, не изпраща представител, не изразява становище по жалбата.

Административен съд– София град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и на основание чл. 168, ал. 1 от АПК въз основа на събраните по делото доказателства провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намери следното:

По допустимостта:

Жалбата е подадена от лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, за което оспореният административни актове създават задължения, при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащи на съдебен контрол на основание чл. 118, ал. 1 от КСО решения на Директора на ТП на НОИ– С. град, поради което е процесуално допустима.

От фактическа страна:

Със заявление от 04.07.2016 г. З. Г. е сезирала административния орган с молба за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО. Приложила е копие от заповед от 01.07.2016 г., издадена от осигурител [фирма], ЕИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение, считано от 01.07.2016 г., на основание чл. 71, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ).

Предвид представените от Г. документи и наличните данни, подавани по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, с Разпореджане № 214-00-3697-1 от 15.07.2016 г., на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 01.07.2016 г. до 28.02.2017 г. вкл., в размер на 16,54 лв. дневно.

Във връзка с контрол по разходите на ДОО е извършена проверка на осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК]. За резултатите от проверката е издаден Констативен протокол № KB-5-21-00713301/13.01.2020 г. Констатирано е от данните в Търговския регистър (ТР) към Агенция по Вписванията при Министерство на правосъдието, че [фирма], ЕИК[ЕИК] на 09.05.2008 г. е с вписан едноличен собственик на капитала и управител

М. Н. М., считано от 22.07.2013 г., датата на публикуване на обстоятелството в ТР. При извършена проверка в информационната система на НОИ „Регистър на трудовите договори“ е установено, че от дружеството са подадени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ за сключени трудови договори общо за 47 лица, като за част от тях са подадени уведомления за прекратяване. Уведомленията по чл. 62, ал. 5 от КТ, подавани от осигурителя, с управител М. М., след месец юли 2017 г., за лицата назначени на трудови договори с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, с висок осигурителен доход. При извършена справка в „Регистър приход“ в информационната система на НОИ е установено, че за периода от месец ноември 2012 г. до месец март 2019 г., вкл. няма данни за внесени осигурителни вноски по фондовете на ДОО, като към датата на проверката задълженията за наетите по трудови правоотношения лица са в размер на 182 508.58 лв. (изчислен по подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО в ТД на НАП). В хода на извършваната проверка не е осъществен контакт с управителя на [фирма] при извършена от контролните органи проверка на адреса, публикуван в ТР като адрес на управление и седалище на дружеството в: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4.

С писмо изх. № 1042-21-10#128/21.06.2019 г. от ТД на НАП – С. е изискано съдействие за установяване на факти и обстоятелства, свързани с реално извършваната стопанска дейност от [фирма], ЕИК[ЕИК]. Поискана е и информация за подаваните от дружеството ГДД по чл. 92 от ЗКПО, ГФО, обявените търговски обекти, регистрираните фискални устройства, както и дали лицата за които от страна на дружеството са подавани данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО са упражнявали трудова дейност в дружеството. В отговор с писмо вх. № 1042-21-10#591/10.01.2020 г. от ТД на НАП– С. е представен Протокол № П-22221018137414-073-001/25.10.2018 г. за извършена проверка от страна на компетентните органи на НАП в [фирма].

След справка в ИМ на НАП, е установено че от [фирма] за периода от 01.01.2015 г. до 19.10.2018 г. са подадени общо 51 бр. Декларации по обр. 6, като по същите не са постъпили плащания за ДОО, ЗО, ДЗПО и данък върху доходите на физически лица по трудови правоотношения. За същия период са установени подадени уведомления по чл. 62 от КТ за 32 лица, между които и за З. З. Г. /технически секретар/, с дата на сключване на трудов договор 25.05.2016 г., основно трудово възнаграждение- 1000лв. и дата на прекратяване на трудов договор- 01.07.2016г.. Констатирано е, че към датата на проверката дружеството има публични задължения в размер на 417 958,89 лв., за които има образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. С писмо изх. № 11-00-767/19.06.2019 г. до Софийска градска прокуратура от страна на ТД на НАП– С. е изпратено уведомление за резултатите от извършената проверка на [фирма].

На 13.01.2020 г. на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО на осигурителя [фирма] са издадени и Задължителни предписания № ЗД-1-21-00713308/13.01.2020 г. до дружеството за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в регистъра на осигурените лица за периода месец юли 2013 г. до месец март 2019 г, в това число и за З. Г.. Предписанията са връчени по реда на чл. 110, ал. 4 от КСО, чрез поставяне на съобщение до дружеството за издадените задължителни предписания на табло в административната сграда на ТП на НОИ– С.- град, а именно Съобщение изх. № 4016-21-166/13.01.2020 г., като няма данни за обжалването му, поради което са влезли в сила. След изтичане на срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО са предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ, в рамките на предоставената им от закона

компетентност, за служебно заличаване по реда на Наредба № Н-13/17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, подадени от името на [фирма], ЕИК[ЕИК] за указания период.

С Разпореждане № 214-00-3697-2 от 05.03.2020 г. на ръководител на осигуряването за безработица, е отменено Разпореждане № 214-00-3697-1 от 15.07.2016 г., с което на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл.54а КСО.

С последващо Разпореждане № 214-00-3697-3 от 05.03.2020 г.,на основание чл.54ж, ал.1 КСО е отказано отпускане на ПОБ по чл.54а КСО.

Със следващо Разпореждане № 214-00-3697-4 от 05.03.2020 г. е постановено З. З. Г. да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица, за периода от 01.07.2016 г. до 28.02.2017 г., в размер на 2 795,26 лв.

С жалба вх. № Ц1012-21-86 от 05.05.2020 г. З. З. Г. е оспорила по административен ред Разпореждане № 214-00-3697-2 от 05.03.2020 г., Разпореждане № 214-00-3697-3 от 05.03.2020 г. и Разпореждане № 214-00-3697-4 от 05.03.2020 г., във връзка с което е образувано административно производство по реда на чл. 117 от КСО.

В производство по реда на чл. 117, ал. 3 от КСО е постановено обжалваното в настоящото производство Решение № Ц1040-21-143/21.08.2020 г. на Директора на ТП на НОИ– С.- град, с което е оставена без уважение жалбата на Г. в частта, с която са оспорени Разпореждане № 214-00-3697-2 от 05.03.2020 г. и Разпореждане № 214-00-3697-3 от 05.03.2020 г.

Във връзка с оспорването по административен ред с жалба вх. № Ц1012-21-86 от 05.05.2020 г. от З. З. Г. на Разпореждане № 214-00-3697-4 от 05.03.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ – С.-град, с което е разпоредено З. З. Г. да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица, за периода от 01.07.2016 г. до 28.02.2017 г., в размер на 2 795,26 лв., Директорът на ТП на НОИ – С.-град постановил Определение № Ц1040-21-142/21.08.2020 г., с което на основание чл. 54, ал. 1, т. 5 от АПК във връзка с чл.117, ал. 5 от КСО, в рамките на предоставената му с чл. 117, ал. 3 от КСО, спира производството по жалба вх. № Ц1012-21-86/05.05.2020 г., предявена от З. З. Г., ЕГН [ЕГН], до приключване с краен административен или съдебен акт на образуваното административно производство по оспорването на Разпореждане № 214-00-3697-2 от 05.03.2020 г. и Разпореждане № 214-00-3697-3 от 05.03.2020 г., на ръководителя на осигуряването за безработица. Съгласно известие за доставка, Определение № Ц1040-21-142/21.08.2020 г. Директора на ТП на НОИ– С.- град е доставено на 27.08.2020 г. и е получено от Е. Г.– майка на З. Г. и няма данни за обжалването му.

Междувременно, с Разпореждане № РП-2-21-00769679/17.06.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ- С., на основание чл.114, ал.5 КСО е разпоредено: Да се прихване от изискуемо вземане на лицето от ДОО, представляващо парично обезщетение поради общо заболяване по Е20201300134, за периода 05.2020 г., сума в размер на 92,42 лв.- главница; Да се прихване от изискуемо вземане на лицето от ДОО, представляващо парично обезщетение поради общо заболяване по Е20201300158, за периода 05.2020 г., сума в размер на 207.94 лв.- главница. В същото е записано, че обжалването на разпореждането не спира изпълнението му, съгласно чл.117а от КСО. Дължимото вземане е постановено с

Разпореждане № 214-00-3697-4 от 05.03.2020 г., с което е постановено З. З. Г. да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица, за периода от 01.07.2016 г. до 28.02.2017 г., в размер на 2 795,26 лв., в което изрично е посочено, че обжалването му не спира изпълнението му, съгласно чл.117а, ал.1 КСО.

С Разпореждане № РП-2-21-00778386/06.07.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, е постановено: Да се прихване от изискуемо вземане на лицето от ДОО, представляващо парично обезщетение поради общо заболяване по № Е20200649120 за периода от 6.2020 г., сума в размер на 277.25 лв.- главница. Посочено е, че обжалването на разпореждането не спира изпълнението му, съгласно чл.117а от КСО. Дължимото вземане е постановено с Разпореждане № 214-00-3697-4 от 05.03.2020 г., с което е постановено З. З. Г. да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица, в размер на 2 795,26 лв., в което изрично е посочено, че обжалването му не спира изпълнението му, съгласно чл.117а, ал.1 КСО.

По повод обжалване на Разпореждане № РП-2-21-00769679/17.06.2020 г. и Разпореждане № РП-2-21-00778386/06.07.2020 г., с оспореното в настоящото производство Решение №Ц1040-21-144/21.08.2020 г. директорът на ТП на НОИ- С-град потвърдил същите разпореждания. Решаващият орган се е позовал на разпоредбата на чл.117а от КСО, според която обжалването на разпорежданията по чл. 117, ал. 1, т. 2 от КСО, между които и тези за възстановяване на неоснователно получени плащания от ДОО, не спира тяхното изпълнение, т.е. административният орган може да направи волеизявление за прихващане и преди вземането на ДОО без то да е безспорно установено по основание и размер. С оглед хипотезата на чл. 114, ал. 5 от КСО и след установяване, че задължението по Разпореждане № 214-00-3697-4/05.03.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица не е погасено доброволно в определения за това срок, не е било разсрочено по реда на чл. 116 от КСО, а е установено изискуемо вземане на З. З. Г. от ДОО, представляващо парично обезщетение за временна неработоспособност по чл. 40, ал. 1 от КСО, за ръководителя на контрола по разходите на ДОО са били налице всички законови предпоставки за упражняване на правото му прихващане. Това право е от категорията на погасителните потестативни права, т.е. едностранното волеизявление на административния орган е достатъчно за упражняването му, с което се реализира принудително частично погасяване на вземането на ДОО, възникнало от неоснователно получено от жалбоподателя обезщетение за безработица за периода от 01.07.2016 г. до 28.02.2017 г. включително.

По делото е приета административната преписка и допълнително ангажираните от страните писмени доказателства.

Видно от заключението на допуснатата по делото Съдебно- графическа експертиза, обективирана в Протокол №106/202, подписите в графи „Подпис и печат на работодателя“ и за „Главен счетоводител и и „Ръководител“ в отпечатъка на правоъгълен щемпел на стр.19 от трудова книжка №26 на З. З. Г. не са положени от М. Н. М..

Разпитаният в съдебно заседание в качеството на свидетел Р. Т. твърди, че работил заедно с жалбоподателката във фирма [фирма]. Тя работила от месец юни 2016 г. като администратор- вдигала телефона, изготвяла оферти, посрещала клиенти. Свидетелят сочи, че бил назначен на работа от управителя М. М., като офис мениджър. О. бил на [улица], от страната на [улица]и му се плащало в брой,

разписвали ведомости.

При горните фактически констатации, настоящият състав на Административен съд – София град прави следните правни изводи:

Жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО са Решение № Ц1040-21-143/21.08.2020 г. и Решение № Ц1040-21-144/21.08.2020 г. на Директора на ТП на НОИ - С.–град.

Спорът се свежда до това дали З. З. Г. е била осигурено лице по смисъла на §1, т.3 от ДР на КСО по трудово правоотношение с [фирма], за да ползва осигурителни права във връзка с ПОБ.

По валидността на актовете: За валидността на акта съдът следи служебно. В случая не се констатира такива пороци, съставляващи основание за прогласяване на нищожността на обжалваните индивидуални административни актове. Съгласно разпоредбата на чл.117, ал.1, т.2, б.“б“ и б.“д“ КСО пред ръководителя на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт се подават жалби срещу: разпореждания: за отказ или неправилно определяне, изменение и прекратяване на обезщетенията за безработица; за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване по чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 3 и 4, и за прихващане по чл. 114, ал. 5. Съгласно чл.117, ал.3 КСО Ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С решението ръководителят на териториалното поделение на Националния осигурителен институт решава въпроса по същество или отменя разпореждането и връща преписката за ново разглеждане от компетентния административен орган, когато не са изяснени всички обстоятелства, отнасящи се до издаване на разпореждането. С оглед на това съдът констатира, че и двата акта са издадени от материално компетентен орган /съгласно заповед №1015-21-51/03.02.2020/, с надлежно делегирани правомощия, властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма. Със същите е решен спора по същество, като са отхвърлени жалбите на Г. и са потвърдени обжалваните по административен ред разпореждания.

На следващо място, при издаването на обжалваните решения е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК.

Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Извършването на проверка по разходите на ДОО по реда на чл.108 от КСО касае контрол по спазването от осигурителите на нормативните

актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респ. на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл.5, ал.4 от КСО, следва да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на НАП, НОИ и ИА ГИТ с оглед възложените им от закона дейности. Работниците и служителите, назначени по трудов договор не разполагат с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на упражняваната търговска/стопанска дейност и осъществяването на общественото осигуряване на назначените по трудов договор лица. В тази връзка, при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверявания осигурител, и само той може да бъде адресат на административния акт (задължителни предписания), издаден в резултат на проверката по разходите на ДОО, а жалбоподателят не е страна в производството по чл.108, ал.1, т.1 от КСО и за контролния орган не е било налице задължение да го уведоми и да изиска представяне на обяснения и доказателства. В този смисъл не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Относно материалната законосъобразност на Решение № Ц1040-21-143/21.08.2020г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ С.- град:

Решаващият орган е приел, че предвид заличените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за З. Г., за период от време, който касае правото на ПОБ, длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО е длъжно да преразгледа основанията за отпускане на ПОБ. С оглед промяната на осигурителния статус на лицето и на основание чл.54ж, ал.2, т.1 от КСО влязлото в сила разпореждане за отпускане на ПОБ е било отменено с разпореждане № 214-00-3697-2 от 05.03.2020 г., тъй като същото не е било осигурено лице по правоотношението с [фирма], ЕИК[ЕИК]. В тази връзка с разпореждане № 214-00-3697-3 от 05.03.2020 г., е постановен отказ за отпускане на ПОБ по заявлението на лицето от 04.07.2016 г..

Съгласно разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица” най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са

придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168 и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/. Разпоредбата на чл. 54а, ал. 4 от КСО определя, че ПОБ се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако заявлението за отпускане на ПОБ, е подадено в тримесечен срок от тази дата и лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 дни от тази дата. Съгласно чл. 54л от КСО отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет.

Законодателят е заложил като определящо за правото и размера на ПОБ осигурителният статус на лицето към датата на последното прекратяване на осигуряването, отразен в Р..

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

С §1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО е въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице” - физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

Наличието на сключен трудов договор, т. е. възникването на трудово правоотношение, не е единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение, тъй като последното възниква само при упражняване на трудова дейност и това е несъмнено, както и според константната съдебна практика. Упражняването на трудова дейност е ключов юридически факт от съществено значение за правилното разрешаване на спора. От доказателствата по делото, преценени от съда не се установява упражняване на трудова дейност от Г. при посочения

осигурител, данните са заличени служебно относно трудовото правоотношение, като възникването на осигурителното правоотношение не става автоматично дори да е възникнало трудово правоотношение. По делото е безспорно установено, че осигурителят не е упражнявал дейност, поради което и лицата с които съществуват трудови договори, не са упражнявали трудова дейност. Това е фактическо и правно основание за възникването на правото на парично обезщетение за безработица и при доказателствата, че не е упражнявана трудова дейност не е възникнало правото на ПОБ. За да приеме това съобрази следното:

Въз основа на Задължителни предписания № ЗД-1-21-00673555/18.09.2019 г. от контролните органи на ТП на НОИ – С.-град и на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО, са предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ, в рамките на предоставената им от закона компетентност, за служебно заличаване по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8/29.12.20015 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, подадени от името на [фирма], за указания период, включително за жалбоподателката З. Г.. При заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход длъжностното лице, осъществяващо ръководството по осигуряването за безработица като административен орган, е длъжно да се съобрази с новонастъпилите обстоятелства, във връзка със заличаването на данните, респ. да приложи чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО. Това налага ръководителят на осигуряването за безработица да направи нова преценка по правото на ПОБ по подаденото от жалбоподателя на заявление за отпускането му, като правилно и законосъобразно е прието, че лицето не е осигурено при посочения осигурител и няма право на ПОБ.

С оглед заличените данни, правилно и законосъобразно е издадено разпореждане за отмяна на разпореждането за отпускане на ПОБ по данните от [фирма]. Предвид представените нови доказателства от извършените проверки, довели до заличаване на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, които имат значение за определяне на правото, размера и периода за изплащане на ПОБ, е направен материалнозаконосъобразния извод, че за посочения от ответника период жалбоподателят не отговаря на условията за получаване на парично обезщетение по чл. 54а от КСО.

Следва да се има предвид, че Констативният протокол /КП/ № КВ-5-21-00713301/13.01.2020 г. за извършена проверка на [фирма] е официален документ, който е издаден по установения ред и форма от длъжностно лице в кръга на възложената му функция и компетентност. В

конкретния случай КП е издаден във връзка с извършена проверка от страна на контролните органи на ТП на НОИ С.- град. Проверката по разходите на държавното обществено осигуряване на „ЕС КОНСУЛТ 2008” е възложена със заповед на административният орган, явяваща се правното основание за съставянето на горецитирания констативен протокол. От тук следва и логичният извод, че представения писмен документ се цени като писмено доказателство.

На следващо място, в открито производство по реда на чл. 193 от ГПК, и в частност от заключението на СГЕ, което се кредитира от съда като компетентно изготвено при специални знания се установи, че подписите в графи „Подпис и печат на работодателя“ и за „Главен счетоводител и и „Ръководител“ в отпечатъка на правоъгълен щемпел на стр.19 от трудова книжка №26 на З. З. Г. не са положени от М. Н. М..

Не се доказва възникнало осигурително правоотношение и от ангажираните от жалбоподателя частни документи- платежни ведомости и форми за отчитане на работното време, касаещи жалбоподателя, както и чрез събраните гласни доказателствени средства- показанията на посочения по- горе свидетел. Твърдяното от свидетеля за извършване на трудова дейност от Г. не намира опора в останалите доказателства, а удостоверяването на осигурителен и трудов стаж се извършва по реда на Закон за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред, което производство е в компетенцията на Софийски районен съд.

Съдът намира за неоснователни доводите на жалбоподателя, че административният орган е приложил неправилно разпоредбата на чл. 114, ал. 2, т.2 от КСО, тъй като същата е в сила от 01.01.2017г. /обн.ДВ, бр.98/2016 г./Разпоредбата на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО предвижда изрично, че добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение-когато след изплащането им са представени нови доказателства или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Предвид изложеното жалбата в тази част се явява неоснователна.

Относно материалната законосъобразност на Решение № Ц1040-21-144/21.08.2020г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ С.- град, с което са потвърдени разпореждания № 214-00-3697-2 и № 214-00-3697-3 от 05.03.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица:

С оглед промяната на осигурителния статус на лицето и на основание чл.54ж, ал.2, т.1 от КСО влязлото в сила разпореждане за отпускане на

ПОБ е било отменено с разпореждане № 214-00-3697-2 от 05.03.2020 г., тъй като същото не е било осигурено лице по правоотношението с [фирма], ЕИК[ЕИК]. В тази връзка с разпореждане № 214-00-3697-3 от 05.03.2020 г., е постановен отказ за отпускане на ПОБ по заявлението на лицето от 04.07.2016 г..

С оглед хипотезата на чл. 114, ал. 5 от КСО и след установяване, че задължението по Разпореждане № 214-00-3697-4/05.03.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което е постановено Г. да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица, за периода от 01.07.2016 г. до 28.02.2017 г., в размер на 2 795,26 лв., в което също изрично е посочено, че обжалването му не спира изпълнението му, съгласно чл.117а, ал.1 КСО, не е погасено, а е установено изискуемо вземане на 3. 3. Г. от ДОО, представляващо парично обезщетение за временна неработоспособност по чл. 40, ал. 1 от КСО, за ръководителя на контрола по разходите на ДОО, са били налице предпоставките за упражняване на правото му прихващане.

В хипотезата на чл. 117а от КСО и на основание чл. 114, ал. 5 от КСО, са издадени потвърдените с обжалваното решение Разпореждане № РП-2-21-00769679/17.06.2020 г. и Разпореждане № РП-2-21-00778386/06.07.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО. С Разпореждане № РП-2-21-00769679/17.06.2020 г. и Разпореждане № РП-2-21-00778386/06.07.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, е постановено прихващане на установено с Разпореждане № 214-00-3697-4/05.03.2020 г. вземане на ДОО, произтичащо от неоснователно получено парично обезщетение за безработица, с изискуемо вземане на жалбоподателя от ДОО, представляващо парично обезщетение за временна неработоспособност по болничен лист № Е20201300134 за периода от 07.05.2020 г. до 16.05.2020 г., болничен лист № 20201300158 за периода от 17.05.2020 г. до 31.05.2020 г. и болничен лист № Е20200649120 за периода от 28.05.2020 г. до 16.6.2020 г., общо в размер на 577.61 лв. В същите разпореждания изрично е отразено, че обжалването на разпореждането не спира изпълнението им, съгласно чл.117а от КСО. Предвид това акта се явява законосъобразен.

С оглед изложеното жалбата и в тази част като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 150 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1

от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./. Следва да се възложат в тежест на жалбоподателя и сторените от ответника разноски за възнаграждение на вещото лице в размер на 200лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал.2 предложение последно от АПК, Административен съд- София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. З. Г. срещу Решение № Ц1040-21-143/21.08.2020г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ С.- град, с което са потвърдени Разпореждане № 214-00-3697-2/05.03.2020 г. и Разпореждане № 214-00-3697-3/05.03.2020 г. на Ръководител на осигуряването за безработица в ТП на НОИ- С. град, и срещу Решение № Ц1040-21-144/21.08.2020г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ С.- град, с което са потвърдени Разпореждане № РП-2-21-00769679/17.06.2020 г. и Разпореждане № РП-2-21-00778386/06.07.2020 г. на Ръководител на контрола по разходите в ТП на НОИ- С. град.

ОСЪЖДА З. З. Г., да заплати на ТП на НОИ С.- град по делото в размер на 350.00 лева.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.119, ал.1, вр. чл. 117, ал.1, т.2, б. „б“ и б.„д“ от КСО.

СЪДИЯ: